

STRÍÐAST FYRI A AT TAÐ GONGUR

gav hon mær pappír og litblýantar, og so kundi eg sita og hugsavna meg, sigur Hansina Iversen.

Eftir loknan 9. flokk fór Hansina á miðnámsskúla. Hon fór á málsligu deild á studentaskúlanum í Hoydølum, og henni dámdi væl at ganga í skúla.

– Tað var ein deilig tíð, og mær dámdi væl at ganga í skúla, hóast eg ikki fekk tey hægstu próvtølini. Hendan tíðin var eisini mennandi persónliga, og ein varð tikin í størri álvara av lærarum, fekk egnar meiningar um tingini og hevði áhugaverd orðaskifti við floksfelagar og lærarar, sigur hon.

Hóast Hansina hevði áhuga í list frá barnsbeini, so var valið at fara á myndlistaskúla meira ella minni tilvildarligt.

Flytur uttanlands

Hon flutti til Íslands í 1988 og fór í læru, og upprunaliga ætlanin var at vera í Íslandi í tvey ár. Í Íslandi fann hon útav, at tað var ein myndlistaskúli í Reykjavík. Hon søkti um upptøku á myndlistaskúlanum í Reykjavík og einum senu-grafskúla í Svøríki. Hon kom inn á báðar skúlarnar, men var als ikki í iva um, hvat hon vildi.

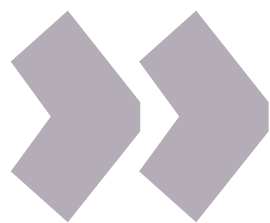
Hansina hevði fleiri ferðir fingið at vita, hvussu torført tað er at liva av listini. Ofta varð sagt, at best er, at fáa sær eina ordiliga útbúgving, men tá hon kom inn á myndlistaskúlan í Reykjavík, hugsaði hon ikki longur um tað.

– Eg visti tá, at hetta er mín brennandi hugur og tað, sum eg vil gera, og tí skal eg klára tað, staðfestir listakvinnan.

Í 1993 flytur Hansina Iversen til Helsinki í Finnlandi og fer á listaskúla har. Hon velur við vilja at fara uttan um Keypmannahavn, tí flestu útbúnu føroysku listafólkini hava nomið sær útbúgving í Keypmannahavn. Tað er ein fastlöst støða, sum hon vildi sleppa uttanum.

Hon greiðir frá, at Finnland hevði eina aðra siðvenju við nonfigurativum og abstraktum málningum. Hetta var øðrvísi í mun til tað, sum var modernað í Íslandi um tað mundið við standmyndum og hugtakslist.

– Í Íslandi var tað ikki hildið at vera framsókið at mála, men heldur var tað ótíðarhóskandi

“Skuldi mamma gera ymiskt heima og hava frið eina løtu, og so gav hon mær pappír og litblýantar, og so kundi eg sita og hugsavna meg”

og gamalsligt. Í Finnlandi var ein onnur hugsan um málningin, sum kundi øll møgulig ting, sigur hon.

– Mín áhugi var at granska málningin, og eg varð ikki ávirkað av hesum hugburðinum. Eg veit, hvat eg havi hug til, og hvat eg dugi, sigur hon og leggur afturat, at hon hevur áhuga í øllum slagi av góðari myndlist og ikki bert málningalist.

– Alt hevur áhuga og gevur mær íblástur, sigur hon.

Síðsta árið á listaskúla í Reykjavík finnur Hansina sín egnu listarliga stíl í tí abstrakta og ekspresjonistiska, og hon byrjar síðani at granska meir í stílinum fyrstu tíðina í Finnlandi.

Eisini finnur hon íblástur við at tosa um listina, sigur hon. Hon greiðir frá, at báðir professararnir, sum hon hevði í Finnlandi, og sum málaðu nonfigurativt og abstrakt, góvust, tá hon hevði verið á skúlanum í hálvannað ár. Í teirra stað kom ein navnfrem finsk listakvinna, sum serliga málaði eksplosivar figurativar

málningar. Hon segði, at sjálvsagt skuldi hon undirvísa Hansinu, men hon helt, at Hansina skuldi finna ein professara á konseptlinjuni. Hon fekk ein professara frá konseptlinjuni tíð og rúm, og saman tosaðu tey um rúm, hugskot og um listina í heimspekiligum høpi. Málningarnir hjá Hansinu vórðu ein miðil til at útrykkja eitthvørt heimspekiligt ella eksistentielt.

– Tað var eitt ómetaliga gott samstarv, hóast hann als ikki var málari. Tað var gevandi at verða greið yvir tað, eg geri, og lata upp fyri øðrum tingum, ístaðin fyri at hugsavna seg um hini tingini, sigur hon.

Fleiri ár í Keypmannahavn

Hon hevði ikki ætlanir um at koma heim til Føroya, men umstøðurnar vildu tað soleiðis, at hon fór heim aftur í 1997. Meðan hon var í Føroyum, hitti hon ein ungan mann, sum hon varð forelskað í. Hon flutti við honum til Odense, tá hann fór á listaskúla har.

– Eg fann simpulten ikki nakað at gera í Odense. Men eg hevði nógv vinfólk í Keypmannahavn, og eg sendi eitt postkort til eina danska vinkonu, sum eg hevði møtt í Helsinki. Tá hevði man ikki fartelefon og teldu, so eg sendi henni eitt postkort og spurdi hana, um hon visti um nakra verkstovu í Keypmannahavn, sum eg kundi leiga, sigur hon skemtiliga.

Hon flutti til Keypmannahavnar 1. januar 1999, og tá hevði hon fingið verkstovu og fulltíðarstarv sum vaskifólk í einum barnagarði.

Fyrst í desember fekk hon bræv frá Statens Kunstfond um, at hon fekk játtandi svar til umsókn um tvey ára listarligan stuðul.

– Dagin eftir segði eg vaskistarvið upp og fekk eitt partíðarstarv á einum vertshúsi og hugsavnaði meg annars um listina í verkstovuni, sigur hon við einum smíli.

Hon greiðir frá, at hon síðani